

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/45/2016
Identifikačné číslo spisu: 4015200830
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4015200830.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: TST KUKI s.r.o., Kolta 42, Kolta, IČO: 47 596 261, zastúpeného Advokátskou spoločnosťou s.r.o., JUDr. Tatianou Timoranskou, advokátkou so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, IČO: 36 813 401, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. augusta 2015, sp.zn. OPS/BEZ/2015/3928, O-309/2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/184/2015-48 zo dňa 24. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/184/2015-48 zo dňa 24. februára 2016 m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného číslo: OPS/BEZ/2015/3928, O-309/2015 zo dňa 14. augusta 2015 z r u š u j e a v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 70,- eur na účet právneho zástupu žalobcu Advokátska spoločnosť s.r.o., JUDr. Tatiana Timoranska, advokátka so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, IČO: 36 813 401, v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k.11S/184/2015-48 zo dňa 24. februára 2016 v zmysle § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (OSP) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OPS/BEZ/2015/3928, O-309/2015 zo dňa 14.08.2015, ktorým žalovaný ako odvolací orgán postupom podľa ust. § 6 ods. 1, písm. b/ a ust. § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 125/2006 Z.z. alebo zákon o inšpekcii práce), o odvolaní podanom žalobcom rozhodol tak, že odvolanie zamietol a

potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 04.05.2015 č.k. 97/15/práv, IPNR/OPS/ROZ/2015/287, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 5 000,- eur za porušenie ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 2 ods. 2 písm. b/ zák. č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci (ďalej len zákon č. 82/2005 Z.z. alebo zákon o nelegálnej práci) za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci citujúc právnu úpravu právnej normy § 2 ods. 1 písm. a/ bod 4., § 7 ods. 3 písm. i/, § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1, § 19 ods. 6, § 21 ods. 3 uvedeného zákona, v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 2 písm. b/, § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, citujúc právnu úpravu právnej normy § 231 ods. 1 písm. b/, § 231 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a § 21 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej správny poriadok), postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že žalovaný správny orgán rozhodol vecne správne v súlade so zákonom, pričom nezistil, že by rozhodnutie trpelo vadami, na ktoré by musel prihliadnuť z úradnej povinnosti.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že Inšpektorát práce Nitra vykonal u žalobcu v dňoch 16.12.2014, 02.02.2015 a 05.02.2015 inšpekciu práce zameranú na kontrolu dodržiavania pracovnoprávných a mzdových predpisov a kontrolu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Okrem iného bolo vykonanou inšpekciou u žalobcu zistené porušenie zákazu ustanoveného v § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, a to:

- fyzická osoba K. K., nar. XX.XX.XXXX, mala so žalobcom založený pracovnoprávny vzťah pracovnou zmluvou zo dňa 01.05.2014 a vykonávala závislú prácu - vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy. Dňa 05.05.2014 v čase od 06.43.34 hod. do 14.32.35 hod. žalobca využíval závislú prácu K. K. a nespĺnil si oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa osobitného predpisu pred začatím výkonu práce zamestnancom, ale svoju povinnosť prihlásiť zamestnanca do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia si splnil dňa 05.05.2014 o 14.32 hod.;
- fyzická osoba A. I., nar. XX.XX.XXXX, mala založený pracovnoprávny vzťah na základe Dohody o vykonaní práce zo dňa 23.11.2014, žalobca využíval prácu fyzickej osoby dňa 24.11.2014 v čase od 02.54.05 hod. do 08.52.42 hod. ako vodič, pomocné práce, pričom si nespĺnil oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa osobitného predpisu pred začatím výkonu práce zamestnancom, ale si ju splnil prihlásením do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia dňa 24.11.2014 o 08.52 hod.

O výsledku inšpekcie práce spísal Inšpektorát práce Nitra Protokol dňa 05.02.2015, v ktorom, okrem iného uviedol zistené nedostatky - porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania u fyzických osôb K. a A. I.. Protokol bol prerokovaný dňa 05.02.2015 so štatutárnym zástupcom žalobcu, ktorý uviedol, že všetkých zistených nedostatkov sú si vedomí a chýb, ktorých sa spoločnosť dopustila, sa bude snažiť v čo najkratšej dobe odstrániť.

Inšpektorát práce Nitra v podaní zo dňa 24.03.2015, ktoré bolo žalobcovi doručené 07.04.2015, oznámil začatie správneho konania podľa § 18 správneho poriadku, vo veci uloženia pokuty podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce za porušenie ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci. Žalobca sa k začatiu správneho konania v stanovenej lehote nevyjadril.

Inšpektorát bezpečnosti práce Nitra rozhodnutím zo dňa 04.05.2015 č.k. 97/15/práv., IPNR/OPS/ROZ/2015/287 uložil žalobcovi pokutu vo výške 5.000,- eur za porušenie ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, lebo porušil ako zamestnávateľ zákaz nelegálneho zamestnávania, keď dňa 05.05.2014 v čase od 06.43.34 hod. do

14.32.35 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby K. K., ktorý vykonával prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej dopravy na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.05.2014 a dňa 24.11.2014 v čase od 02.54.05 hod. do 08.52.42 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby A. I., ktorý vykonával prácu vodiča a pomocné práce, na základe Dohody o vykonaní práce zo dňa 23.11.2014 a nesplnil si povinnosť podľa osobitného predpisu (zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov), čo bolo zistené počas výkonu inšpekcie práce vykonanej v dňoch 16.12.2014, 02.02.2015 a 05.02.2015. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca zastúpený právnym zástupcom odvolanie zo dňa 20.05.2015.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že oba správne orgány sa dôsledne riadili procesnými a hmotnoprávnymi zásadami upravenými v zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a v zákone č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a v zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, na ktorý zák. č. 125/2006 Z.z. v ust. § 21 ods. 3 odkazuje. Skutkový stav nepovažoval krajský súd za sporný, sporným zostal výklad ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zák. č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, účinného ku dňu vykonania kontroly.

Kontrola inšpektorátu práce bola zameraná na dodržiavanie zák. č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci. Inšpektorát práce zistil u žalobcu porušenie nelegálneho zamestnávania zamestnancov K. K. a A. I.. Žalobca si nesplnil oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa § 231 ods. 1 písm. b/ zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a týchto zamestnancov neprihlásil do registra poistencov na príslušnej pobočke pred začatím výkonu práce, resp. činnosti, ale až následne (elektronicky). S obsahom Protokolu o výsledku inšpekcie práce zo dňa 05.02. 015 bol štatutárny zástupca žalobcu oboznámený v ten istý deň, pričom zistenia nenamietal, uviedol, že si je vedomý zistených nedostatkov.

Krajský súd mal jednoznačne za preukázané, že obaja zamestnanci (K. aj I.) boli žalobcom oneskorene prihlásení do registra poistencov Sociálnej poisťovne, t.j. potom, ako začali s výkonom činnosti pre žalobcu, pričom uviedol, že túto povinnosť je zamestnávateľ povinný splniť pred vznikom poistení najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca, čo výslovne vyplýva z ust. § 231 ods. 1, písm. b/ zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, účinnom do 30.06.2015. Aj podľa názoru krajského súdu si žalobca nesplnil svoju povinnosť uloženú zákonom včas a za porušenie takejto povinnosti, ktorú zákon definuje ako správny delikt, zákon jednoznačne prikazuje inšpektorátu práce, ako orgánu štátnej správy v oblasti inšpekcie práce, vyvodiť postih podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce. Skonštatoval, že žalovaný uložil žalobcovi postih na dolnej hranici, čo aj odôvodnil.

Vo vzťahu k žalobcovej námietke o rozpore rozhodnutia s účelom zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, keď formalistickým výkladom právnej úpravy nelegálneho zamestnávania takmer počítali hodiny pre splnenie včasnosti registrácie v Sociálnej poisťovni a k tomu, že si svoju registračnú povinnosť splnil dobrovoľne, bez akéhokolvek podnetu, nie pod ťarchou kontroly alebo iného vplyvu a bez dopadu na verejné financie, krajský súd považoval za bezdôvodnú. V tej súvislosti poukázal na to, že v teórii správneho práva hmotného prevažuje vymedzenie, podľa ktorého správnym deliktom je protiprávne konanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorého znaky ustanovuje zákon a za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú normou správneho práva. Právo spája s každým správnym deliktom konkrétnu sankciu. Uviedol, že zákony v niektorých prípadoch limitujú úvahu správneho orgánu o výške pokuty ustanovením jej dolnej hranice. V danom prípade skonštatoval, že prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške 5.000.- eur (kde zákon stanovuje rozpätie od 2 .000,- eur - 200.000,- eur), teda na dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie, pričom svoje rozhodnutie aj riadne zdôvodnil tým, že sa jedná o porušenie právneho predpisu (nelegálneho zamestnávania) v dvoch prípadoch, ale nie súčasne. Taktiež námietku žalobcu ohľadne porušenia povinnosti nariadiť ústne pojednávanie pred správnym orgánom krajský súd považoval za nedôvodnú. Poukázal na ustanovenie § 21 ods. 3 zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce, v znení účinnom do 31.12.2014, ktoré neodkazuje na použitie zák. č. 372/1990 Zb. priestupkoch v znení neskorších predpisov, ale na použitie zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov.

Nariadenie ústneho pojednávania správnym orgánom je obligatórne iba v prípade, ak tak ustanovuje osobitný právny predpis a v ostatných prípadoch je len na zvážení konajúceho orgánu, či ústne pojednávanie nariadi alebo nie. Uviedol, že zákon č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce, v súlade s ktorým bola žalobcovi uložená pokuta, neukladá príslušným správnym orgánom povinnosť nariadiť ústne pojednávanie a keďže pred prvostupňovým správnym orgánom, ako aj správnym orgánom odvolacím, nevyvstala potreba objasniť vec na ústnom pojednávaní zvoliť si písomnú formu správneho konania, postupovali tieto orgány v súlade s ustanoveniami správneho poriadku. Okrem toho krajský súd uviedol, že nariadením ústneho pojednávania nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci, pretože skutkový stav veci bol považovaný za náležité a dostatočne zistený.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne správne, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol poukazom na ust. § 250k ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa žalobca v zákonnej lehote odvolal. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca dôvodil, že žalovaný formálne aplikoval ustanovenia zákona o nelegálnom zamestnávaní v rozpore s účelom, ktorý je týmto zákonom sledovaný. Pojmové znaky nelegálneho zamestnávania slúžia podľa žalobcu k tomu, aby bolo možné nelegálnu prácu bezpečne identifikovať, pričom je potrebné brať ohľad aj na účel, ktorý je zákonom sledovaný a kontrolou nedosahovať len formálne výsledky na tomto úseku kontroly, ale skutočnú čiernu prácu na trhu práce riadne odhaľovať. Domnieval sa, že pri výkone kontroly bolo potrebné individuálne vyhodnotiť skutočnosti, ktoré kontrolný orgán zistil a zobrať do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, najmä závažnosť porušenia zákona o sociálnom poistení vo vzťahu k pojmu nelegálne zamestnávanie a právne normy na vec sa vzťahujúce individuálne vyhodnotiť v súlade so všetkými zistenými skutočnosťami. Poukázal na to, že svoju registračnú povinnosť si žalobca splnil dobrovoľne, bez akéhokoľvek podnetu, nie pod ťarchov kontroly alebo iného vplyvu a bez akéhokoľvek dopadu na verejné financie, alebo s cieľom získať pre seba výhodu, prípadne s úmyslom porušiť právny predpis. Rozhodnutie žalovaného považuje žalobca za rozporné s účelom, ktorý bol sledovaný prijatými opatreniami štátu na boj proti nelegálnej práci. Taktiež mal žalobca za to, že tvrdenia žalovaného o oneskorenom prihlásení zamestnanca do registra poistencov Sociálnej poisťovne za konkrétnych okolností daného prípadu nie su sami o sebe dostatočným podkladom pre konštatovanie zistenia nelegálneho zamestnávania. Na podporu nesprávneho výkladu právnej normy z hľadiska jej účelu žalobca v plnom rozsahu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 6 Sžo/51/2011, ktorý práve z pohľadu namietaných skutočností rieši aplikáciu zákona o nelegálnej práci. Žalobca sa domnieval, že aj v jeho prípade bol postup žalovaného šikanózny a formalistický.

3.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, považujúc ho za vecne správny a zákonný.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3928 O-309/2015 zo dňa

14. augusta 2015 v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce Nitra č.k.:97/15/práv. IPNR/OPS/ROZ/2015/287 zo dňa 04.05.2015, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Národného inšpektorátu práce OPS/BEZ/2015/3928 O-309/2015 zo dňa 14. augusta 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Nitra č.k.:97/15/práv. IPNR/OPS/ROZ/2015/287 zo dňa 4. mája 2015. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 5.000,- eur podľa ust. § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie povinností vyplývajúcich z ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z.

Odvolací súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98“ (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca bol sankcionovaný za porušenie zákazu ustanoveného v § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci lebo porušil ako zamestnávateľ zákaz nelegálneho zamestnávania, keď dňa 05.05.2014 v čase od 06.43.34 hod. do 14.32.35 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby K., ktorý vykonával prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej dopravy na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.05.2014 a dňa 24.11.2014 v čase od 02.54.05 hod. do 08.52.42 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby A. I., ktorý vykonával prácu vodiča a pomocné práce, na základe dohody o vykonaní práce zo dňa 23.11.2014 a nesplnil si povinnosť podľa osobitného predpisu (zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov), čo bolo zistené počas výkonu inšpekcie práce vykonanej v dňoch 16.12.2014, 02.02.2015 a 05.02.2015. Túto povinnosť si splnil pri zamestnancovi K. K. dňa 05.05.2014 o 14.32 hod. a pri zamestnancovi A. I. dňa 24.11.2014 o 08.52 hod., t.j v deň nástupu do práce.

V predmetnej veci nebol skutkový stav zistený žalovaným správnym orgánom medzi účastníkmi sporný, sporným zostal iba výklad ust. § 2 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na ust. § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, ktorý definuje nelegálne zamestnávanie.

S právnym názorom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd plne nestotožnil.

Podľa ust. § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o nelegálnej práci sa za nelegálne zamestnávanie považuje zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, 1) ak využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu 2) a nesplnila povinnosť podľa osobitného predpisu 6)

Zmyslom a účelom zákona o nelegálnej práci je vymedziť nelegálnu prácu a nelegálne zamestnávanie, ustanoviť zákaz ich vykonávania, zabezpečiť výkon kontroly a ustanoviť postih v prípade porušenia zákazu vykonávania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Cieľom je chrániť nielen spoločnosť pred nelegálnou prácou a nelegálnym zamestnávaním jej odhalovaním a postihovaním v prípadoch, kedy dochádza zo strany zamestnávateľov k snahe ušetriť náklady na pracovnú silu spojenú s daňovými a odvodovými povinnosťami zamestnanca a zo strany zamestnancov k snahe o získanie nezdaneného príjmu bez splnenia odvodových povinností, ale aj chrániť fyzické osoby, pre ktoré nelegálna práca prináša sociálnu neistotu.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou žalovaného vykonať výklad a aplikáciu právnej normy ustanovenej v § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. nie len formálne, vychádzajúc z gramatického znenia právnej normy, ale aj v kontexte s účelom tohto zákona s

prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo v úmysle žalobcu vyhnúť sa plneniu odvodových povinností, keďže svojich zamestnancov prihlásil v deň nástupu do práce a to v čase dávno pred vykonaním kontroly zo strany žalovaného. Čisto formálna aplikácia ust. § 2 ods. 2 písm. b/ v spojení s ust. § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci zo strany žalovaného za daného skutkového stavu nie je ústavne udržateľná, a vedie k neprimerane prísnemu uplatňovaniu práva, vybočujúc zo zmyslu a účelu zákonodarcom sledovaného v uvedenej právnej úprave.

Z uvedených dôvodov sa najvyšší súd nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že preukázaným konaním žalobcu došlo k materiálnemu naplneniu dikcie ust. § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z., keďže v predmetnej veci na základe skutkových zistení nemožno jednoznačne konštatovať, že zo strany zamestnávateľa došlo k porušeniu zákazu nelegálneho zamestnávania.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalovaného Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, v ktorom ústavný súd venoval, okrem ďalšieho, veľkú pozornosť zásadám ukladania trestu. Zo znenia obsahu uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky odvolací súd najmä poukazuje na nasledovné:

„...5. Problematiky trestných sankcií sa týka viaceré ustanovení dohovoru a jeho dodatkových protokolov [napr. čl. 2 ods. 1 dohovoru a Protokol č. 6 k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3, čl. 4 ods. 3 písm. a/, čl. 5 ods. 1 písm. a/, d/ a e/ a čl. 7 dohovoru a nepriamo aj ďalšie ustanovenia]. Základný princíp podobne ako pri podmienkach trestnej zodpovednosti predstavuje princíp zákonnosti (nulla poena sine lege) vyžadujúci ukladanie trestu (trestných sankcií) výlučne na základe zákona a vylučujúci uloženie prísnejšieho trestu, než aký bolo možné uložiť na základe zákona účinného v čase spáchania trestného činu.

Stanovenie systému trestných sankcií, podmienok ich ukladania a výkonu či stanovenie hraníc trestných sadziieb patrí do právomoci štátov, pričom limitujúcimi v tomto smere sú predovšetkým zákaz mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestov a požiadavka primeranosti trestu.

6. Čo sa týka požiadavky primeranosti trestu, túto požiadavku dohovor priamo nezakotvuje, judikatúra ESĽP však uplatňuje princíp proporcionality vyjadrujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, resp. požiadavku proporcionality medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu zdôrazňuje aj pri zásahoch do práv chránených dohovorom majúcich podobu trestných sankcií.

Trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia (zabránenie páchatelovi páchať ďalej trestnú činnosť), resocializácia páchatelov trestných činov, a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Aj keď represia a výchova sú z hľadiska účelu trestu veľmi dôležité, nie sú cieľom samy osebe, ale sú to prostriedky na dosiahnutie cieľa konečného, ktorým je ochrana spoločnosti pred kriminalitou.

Pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatel'a a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu vyjadrenej stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti, ktorá je rozhodujúca pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. K naplneniu účelu trestu prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov.

Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin.

24. Požiadavka, aby bol trest primeraný trestnému činu, za ktorý sa ukladá, sa však v trestnom práve presadzuje najneskôr už od dôb osvietenstva.

V zmysle tejto požiadavky má byť trest úmerný škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil, a nemá páchatel'ovi spôsobiť zbytočné útrapy. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek

exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprímeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi.

Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest.

25. Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť.

U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om, či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu či jej dôveru v súdnu moc ako celok.

U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

V tejto súvislosti právna veda pritom už i v minulosti opakovane vyslovila, že odstrašujúco má pôsobiť neodvratiteľnosť trestu, nie jeho prísnosť.

26. K rešpektovaniu požiadavky primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu pritom musí dochádzať v dvoch rovinách:

- a) individuálnej - v rámci rozhodovacej činnosti súdu pri ukladaní konkrétneho trestu páchatel'ovi za spáchanie konkrétneho trestného činu,
- b) všeobecnej - v rámci normotvornej činnosti zákonodarcu pri stanovovaní všeobecných podmienok ukladania a výkonu trestov.

27. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie veci a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu. Pri hodnotení jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomnej súvislosti sa uplatňujú predovšetkým analytické a syntetické metódy poznávania, indukcia i dedukcia, ako aj metódy formálnej i dialektickej logiky, ale aj ďalšie bežné metódy poznávania, aby ich výsledkom mohlo byť aj ďalšie bežné metódy poznávania, aby ich výsledkom mohlo byť spravodlivé, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie.

Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste.....“

V predmetnej veci ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a postupu mu predchádzajúceho, ktorým bol žalobca sankcionovaný za porušenie zákazu ustanoveného v § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci, keďže porušil ako zamestnávateľ zákaz nelegálneho zamestnávania, a preto na danú vec aplikujúc čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), je treba použiť trestnoprávnu úpravu.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý

rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty konkrétnej právnej normy (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prítomnosti postihu delikventa.

Vzhľadom k uvedenému trestanie za správne delikty podlieha rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Vychádzajúc z uvedeného je povinnosťou správneho orgánu postupovať už pri ustálení skutkového stavu preukazujúceho spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania obvineného zo správneho deliktu, ako aj pri ukladaní sankcie za porušenie právnej povinnosti ukladanej mu hmotnoprávnym predpisom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v zmysle § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p..

Úlohou žalovaného bude v následnom správnom konaní postupovať v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadrením v odôvodnení tohto rozhodnutia a pristúpiť k výkladu a aplikácii príslušného ustanovenia zákona o nelegálnej práci (§ 2 ods. 2 písm. b/ ústavné konformným spôsobom a následne pri rozhodovaní o uloženej sankcie.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi, keďže bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania, ktoré mu vyplývali zo spisu krajského súdu v sume 70.- eur za zaplatený súdny poplatok za žalobu. Ďalšie trovy konania žalobcovi nepriznal, keďže si náhradu trov konania v súlade s ust. § 151 ods. 2 O.s.p. za bodkočiarkou nevyčísľil a žiadne ďalšie trovy mu zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývali.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.